

עין הפרה

אמילי בודט

אבל אני יודעת שהמאמצים שלהם הם לשווא,
כי המים לא יחזרו לעולם. את המידע היקר
הזה קיבלתי מפרה אחת, אותה פגשתי
הבוקר, ושסיפרה לי את המעשה.

בכיכר של עיירה קטנה, השוכנת בגיא יפה,
עומד מעיין. מעיין זה דומה למעיינות אחרים
פרט לנקודה אחת.. מים לא נובעים ממנו. כל
מכשפי האזור ניסו לפתור את הבעיה, אך לא
עלה בידיו של אף אחד מהם להוציא מים
מהמעין.

לפני הרבה זמן בעיירה זו היו פרות רבות. הן חיו בקבוצה אחת ובילו את זמנן בשקט ובשלווה במרעה ירוק. שני אירועים חשובים קצבו את מהלך היום החדגוני. בבוקר, בשעה 7.17 עברה שם רכבת בכוון רואן, ובערב, בשעה 19.09 עברה רכבת לעיר ליון. לקראת בואה של הרכבת, כל הפרות נהגו להתאסף ליד גדר שעמדה לאורך הפסים.

לאחת מהפרות, קטנה, בת שנתיים בערך, בעלת כתמים שחורים, קראו פיסטש. היא אהבה רכבות וחיכתה להן באי-סבלנות רבה. זו הייתה אהבתה היחידה ושום דבר לא שימח אותה יותר מאשר מראה של הקרנות הצבעוניים מחוברים זה לזה, שעברו בשורה אחת. בחורף, כאשר לקראת הערב נעשה כבר חשוך, הרכבת הייתה הופכת לצל גדול עם נקודות אור קטנות של החלונות, כמו

שרשראות זורחות שעל עץ האשוח חג המולד. פיסטש עקבה אחרי כל רכבת כשהיא מנענעת את ראשה, ונענע את אוזניה הכתומות.

הדבר נראה מוזר לחברות שלה, כי פרה לא מתעניינת ברכבות, זה לא רציני, חשוב. אבל פיסטש, שקועה בצפייה על רכבות שכחה אפילו לכרסם עשב, ובערב, בחווה שלה, לא נתנה חלב. הדבר הדאיג מאוד את בעליה. וכך התנהלו חייה של פיסטש, מרכבת בוקר

ועד רכבת ערב ומרכבת ערב ועד רכבת בוקר. אך יום אחד הכל התהפך. אותו יום היה יום ללא רכבות. הדבר הרגיז את פיסטש. "אולי זו שביתה" אמרו לה חברות, כדי לפייס אותה "הרכבות תחזורנה מחר!" למחרת, מיד בבוקר, פיסטש עמדה כבר ליד הגדר והושיטה את צווארה כדי לא להחמיץ את הרכבת של שעה 7.17. כבר שעה שבע

ועשרה.. שבע ורבע.. שבע וחצי.. שמונה..
הרכבת לא מגיעה. "אולי היא מאחרת" אמרה
לה פרה האדומה הקטנה. שעה עשר,
צהריים. לא, גם באותו בוקר הרכבת לא
הגיעה. וגם אחר הצהריים לא קרה כלום. אין
רכבת.

וכך עברו הימים הבאים, בעצב, בלי קיטור,
בלי צפצוף, בלי רעש גלגלים של הקטר.
שעמום אחז את העדר שאיבד את האירוע

הים-יומי שלו. פיסטש מיואשת לא אכלה
יותר, לא ישנה יותר.
כעבור שבוע לא יכלה יותר להחזיק מעמד.
היא קפצה מעל הגדר והלכה לאורך פסי
הרכבת.
היא הלכה והלכה כל היום ולקראת הערב
הגיעה לתחנה. "אולי כאן אמצא מישהו
שיסביר לי" אמרה לעצמה. אך גם כאן לא
היה איש. פיסטש התקרבה לדלת. שם תלוי
היה דף ניר. פיסטש הוציאה את משקפיה,
(היא הייתה קצרת ראייה אך לא הרכיבה את

יפה, ראתה פעם טירה ישנה והרוסה. בסמוך
הטירה עמדה כנסייה קטנה, שם הטבילו
אותה הוריה אחרי שנולדה.
"אחזור לכנסייה זו ואבקש מאל הרכבות
שיכוון את הרכבת למקומה הקודם."
פיסטש הלכה עוד יום אחד ובסוף הגיעה
לרגלי הגבעה, ושם ראתה שביל שהוביל אל
הטירה. היא התחילה לצעוד עליו. היה לה
קשה כי השביל הוביל במדרון תלול. אך אחרי
מאמצים היא הגיעה לסוף השביל. שם, על
הגבעה, ראתה את הכנסייה.

משקפיה מתוך גנדרנות) וקראה את ההודעה
הכתובה שם: "סגור לרגל שינוי התווי"
תחילה היא לא קלטה זאת, אך אחרי כן
הבינה שלא תבואנה יותר רכבות. "זה לא
יתכן כך!" קראה "אני אדאג להחזיר את
הרכבות!"

מאחר שלא היו לה אמצעים אחרים היא
החליטה לפנות לקסמים. היא ארזה את
התיק שלה והלכה דרך כפרים ושדות. היא
נזכרה שלא רחוק משם, על גבעה, מעל עמק

הפלג שקעו לתוך האדמה ויצרו נחל
תת-קרקעי, שהפך לנביעה.
יום אחד קוסם גילה את הנביעה ובנה מעיין
שהפיק מים זכים ומבעבעים, כי פרות לא
בוכות בדמעות מלוחות אלא במי סודה. המים
זרמו מהמעיין והטיבו לתושבי העיירה.
ראש העיר החליט להכניס את המים
בבקבוקים ולמכור אותם בעיירות סמוכות.
הדבר הביא הכנסה טובה והוא הציע
להשתמש בכסף זה כדי לשקם את הטירה

"עזור לי, אל הרכבות" קראה פיסטש כשהיא
יורדת על ברכיה "אנא עשה שהרכבות
תחזורנה. מה יהיה ממני אם אאבד את טעם
החיים שלי?"
אך זה לא הועיל. הרכבת לא חזרה. מיואשת
שתפילותיה לא עזרו התיישבה פיסטש בקצה
הגבעה והתחילה לבכות.

היא בכתה ובכתה, דמעותיה התגלגלו על
לחייה וזרמו לאורך המדרון עד שיצרו פלג
קטן. היא נשארה שם הרבה שנים. מים של

הן שונות זו מזו והן מוציאות רעש משעשע.."
מלאת שמחה פיסטש הפסיקה לבכות ושקעה
בצפייה במכוניות, כשהיא מנענעת את
ראשה, כפי שעשתה למראה רכבות.
לאט, לאט הפלג, שלא זרמו בו יותר
דמעותיה, התייבש. ויום אחד הנביעה פסקה
והמעין לא הפיק יותר מים. זה אכזב מאוד
את אנשי העיירה, כי עכשיו הם נאלצו לחפש
מים במקומות אחרים, והם לא יכלו להבין
מדוע המים נעלמו.

הישנה שעל הגבעה מעל העיר. אחרי שיקום
פתחו את הטיירה לקהל והיא משכה תיירים
ומבקרים רבים לעיירה.

וכך קרה שיום אחד פיסטש, שבכתה כל
השנים בקצה הגבעה, ראתה פתאום על
הדרך שלרגליה, שורה של מכוניות צבעוניות.
מופתעת, היא קמה כדי לצפות בהן טוב יותר.
אדומות, כחולות, ירוקות.. כמה שהן היו יפות
המכוניות הקטנות האלה שנוסעות לרגלי
הגבעה. "זה הרבה יותר יפה מאשר רכבות!

הפרה שסיפרה לי זאת הסבירה כי פיסטש, עכשיו כבר זקנה מאוד, נשארה למעלה על הגבעה. כאשר היא לא צופה במכוניות, היא מארגנת סיורים מודרכים לתיירים. היא גם ביקשה שלא אספר את המעשה לתושבי העיירה. "מרביתם לא יאמינו לך ממילא, ולא צריך גם לאיש אותם ולהסביר שהמים לא יחזרו יותר. אחרת הם יעשו אומללים מאוד."